

Arrest

nr. 182 668 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HINDRYCKX *loco* advocaat D. DELTOUR en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Irakees staatsburger te zijn, van Arabische origine, sjiitisch moslim, en afkomstig uit de wijk Al Hurriya in Bagdad. Uw vader had er een zaak in laswerken. Na zijn overlijden in 2009 nam u samen met uw twee broers M.(...) en H.(...) de zaak over. Jullie buurman A.(...) A.(...), een medewerker van het departement media in het Irakees parlement, zorgde ervoor dat jullie regelmatig bepaalde werken in het parlamentsgebouw konden uitvoeren. Zo maakten jullie er onder andere de aankondigingsborden. In het begin werden jullie betaald door een zekere Mohamed Abu Bakr. Vanaf 2014 werd een zekere Nasseem verantwoordelijk voor de betaling van de door jullie uitgevoerde werken. Nasseem was echter corrupt en stak het geld hiervoor liever in eigen zak. Telkens als uw broer M.(...) hem om het geld ging vragen, beweerde hij dat hij jullie nog niet kon betalen, omdat de begroting

eerst door het parlement moest goedgekeurd worden. Toen bekend werd gemaakt dat het parlement de begroting had goedgekeurd, vertrok uw broer M.(...) op 18 maart 2015 naar het parlement met de bedoeling om bij Nasseem het geld dat hij jullie verschuldigd was op te eisen. 's Avonds vernam u dat uw broer M.(...) vermoord in zijn wagen werd teruggevonden in Al Khanat. Jullie dachten dat hij het slachtoffer was geworden van een aanslag en dienden klacht in bij de politie. In juli 2015 had jullie buurman A.(...) voor u een gesprek met Nasseem geregeld. U wilde hem nog een keer om het geld vragen dat hij jullie verschuldigd was. Tijdens het gesprek zei Nasseem echter dat hij jullie geen geld meer verschuldigd was en vroeg hij of u daarvan wel enig bewijs kon voorleggen. Aangezien uw broer M.(...) de rekeningen voor de door jullie uitgevoerde werken bij zich had op de dag dat hij vertrok om met Nasseem te praten en deze achteraf niet bij zijn dode lichaam werden teruggevonden, begreep u opeens dat Nasseem verantwoordelijk was voor de moord op uw broer. U beschuldigde hem hier vervolgens van waarna Nasseem u wegstuurde. Daarna keerde u niet naar huis terug. Uw moeder belde u 's middags op om te zeggen dat gewapende militieleden bij jullie thuis waren binnengevallen op zoek naar u en naar uw broer H.(...). U belde vervolgens H.(...) op en zei hem niet naar huis te gaan. Uw moeder raadde jullie aan om naar Kerbala te vluchten. Uw broer H.(...) vertrok dezelfde dag al naar Kerbala. U dook onder bij een vriend in de wijk Al Salam. Omdat u niets meer van uw broer H.(...) vernam, begreep u dat er iets met hem gebeurd was. Daarom besloot u om het land te ontvluchten. Begin augustus 2015 vertrok u met de bus naar Turkije. Daar stak u in een bootje de zee over naar Griekenland van waaruit u onder begeleiding van een smokkelaar uw reis over land verder zette naar België. U kwam op 24 augustus 2015 in België aan en diende op 27 augustus 2015 een asielaanvraag in. U vernam na uw vertrek uit Irak dat uw broer H.(...) door militieleden in Kerbala werd ontvoerd. Uw moeder betaalde losgeld voor zijn vrijlating. Vanaf dan is uw broer ondergedoken op een onbekende plaats.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een rantsoenkaart, de overlijdensakte van uw broer Mohamed, de identiteitskaart van uw broer Mohamed, documenten van de politie in verband met de moord op uw broer Mohamed, verschillende documenten betreffende de huur van jullie winkelruimte en allerhande aankoopbewijzen voor uw winkel, eigendomsbewijzen van de wagen van uw broer Mohamed, een foto van zijn wagen, enkele foto's van u en uw familieleden in jullie winkel, en verschillende foto's aangaande de uitgevoerde werkzaamheden van u en uw broers in het Iraakse parlement.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw problemen omwille waarvan u uw land ontvlucht bent geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U wordt niet vervolgd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk dat u en uw twee broers bepaalde werken uitgevoerd hadden voor het Iraakse parlement. Nasseem, de persoon die verantwoordelijk was voor de uitbetaling van jullie geleverde werk, wilde jullie echter het verschuldigde geldbedrag niet geven. U stelde dat hij corrupt was en het geld liever in eigen zak stak. Omdat uw broer M.(...) ermee gedreigd had om dit bekend te maken, werd hij door Nasseem vermoord. Nadat u Nasseem hiervan beschuldigde, werden u en uw andere broer H.(...) eveneens door hem vervolgd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2016, p. 10-17). Het betreft hier dan ook problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U stelde weliswaar dat uw vervolger een machtige persoon is die veel connecties heeft bij de milities en bij politici waardoor de politie u niet zou willen of kunnen beschermen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2016, p. 10, 11, 14, 15). Dit wijst echter niet op een mogelijk gebrek aan bescherming omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er moet ook vastgesteld worden dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Zo kan worden opgemerkt dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot uw vervolger Nasseem. U kende niet eens zijn volledige naam (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2016, p. 11). Verder kon u over hem enkel zeggen dat hij veel macht heeft en een belangrijke persoon is die alles kan doen en laten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2016, p. 11, 15).

U stelde dat hij geen parlamentslid was, maar toen u gevraagd werd naar zijn precieze functie, stelde u aanvankelijk dit niet te weten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 4). U

beweerde daarna nog wel dat u gehoord had dat hij verantwoordelijk zou zijn voor het departement integriteit, maar u kon geen verdere informatie geven aangaande zijn concrete taken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 4, 5). U verklaarde weliswaar dat het uw broer M.(...) was die zich voor jullie met de geldzaken bezighield en enkel hij hiervoor contact onderhield met Nasseem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 4, 5). Gezien Nasseem volgens u toch uw broer vermoord heeft, en gezien u vernomen hebt dat hij via uw buurman A.(...) A.(...) recentelijk nog naar u gevraagd heeft, en u ook vreest om door hem vermoord te worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 2, 10, 11), is het echter niet overtuigend te noemen dat u over die persoon dan zo weinig informatie kan geven. Te meer daar u verklaarde dat uw buurman Alla Ali, die ervoor gezorgd had dat jullie bepaalde werken konden uitvoeren in het parlement en met wie u ook vanuit België nog contact onderhoudt, eveneens voor Nasseem werkte (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 6). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd.

Verder kan er op gewezen worden dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot uw gesprek met Nasseem in juli 2015 waarna u gezocht werd door militieleden, wat voor u de concrete aanleiding was om uw land te ontvluchten. U verklaarde dat u enkel naar hem gegaan was met de bedoeling hem nog eens om het geld dat hij jullie verschuldigd was te vragen. U beweerde dat u pas tijdens dit gesprek begreep dat Nasseem verantwoordelijk was voor de moord op uw broer Mohamed toen hij u vroeg naar de rekeningen voor het geld dat hij jullie verschuldigd zou zijn. U stelde dat uw broer M.(...) die rekeningen bij zich had toen hij naar Nasseem ging en dat ze na de moord op hem niet meer bij hem waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 3-4). Toen u vervolgens gevraagd werd of u dan al niet eerder vermoedens had dat Nasseem verantwoordelijk was voor de moord op uw broer, aangezien u er blijkbaar toch wel van op de hoogte was dat die rekeningen zich niet meer bevonden bij het lichaam van uw broer, stelde u dat u in shock was op het moment van de moord op uw broer en dat u toen niet aan die documenten gedacht had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 9-10). Het is echter weinig aannemelijk dat u dan ongeveer vijf maanden na de moord op uw broer nog altijd geen enkel vermoeden zou gehad hebben dat Nasseem ervoor verantwoordelijk was, te meer daar uit uw verklaringen op andere momenten tijdens hetzelfde gehoor duidelijk gebleken is dat u van uw broer M.(...) zelf vernomen had dat er een probleem was met de betaling door Nasseem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 5), dat u van uw moeder vernomen had dat uw broer op de dag dat hij vermoord werd om het geld was gaan vragen bij Nasseem en dat hij de rekeningen bij zich had toen hij vertrok (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 8), en dat uw broer op de terugweg van zijn gesprek met Nasseem werd gedood (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 9). Bijgevolg kunnen uw verklaringen dat u geen enkel vermoeden zou gehad hebben dat Nasseem verantwoordelijk was voor de moord op uw broer geenszins overtuigen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw gesprek met Nasseem. Tenslotte werden ook enkele incoherente verklaringen vastgesteld met betrekking tot uw gedragingen na het gesprek met Nasseem. Zo beweerde u in uw tweede gehoor dat u na het gesprek met Nasseem bang was om naar huis te gaan. U stelde dat u na het gesprek met Nasseem tot de zon onderging enkel op straat geslenterd hebt en wat rondgereden hebt. U verklaarde dat u verder niets gedaan hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 12, 13). Toen werd opgemerkt dat u in uw eerste gehoor daarentegen verklaard had dat u ijzer aan het kopen was op het moment dat uw moeder u opbelde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2016, p. 16), stelde u dat u toen inderdaad ijzer voor uw winkel aan het kopen was, maar dat u niet gewerkt hebt die dag (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 13). U werd er vervolgens op gewezen dat dergelijke gedragingen waarbij u blijkbaar gewoon aankopen voor uw winkel aan het doen was toch moeilijk in overstemming te brengen zijn met uw eerdere verklaringen dat u na het gesprek met Nasseem al zo bang was dat u niet eens naar huis durfde teruggaan. Daarop paste u uw verklaringen aan. U verklaarde dat u na het gesprek met Nasseem nog niet zo bang was, maar dat u pas echt angst kreeg na de inval van de milities in uw huis (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 13). De vaststelling dat u na confrontatie met een incoherentie uw eerdere verklaringen gewoon aanpast, is echter weinig overtuigend.

Bovenstaande vaststellingen geven er dan ook aanleiding toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielmotieven.

Er kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad,

ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.. In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien

hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit

België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de kopie van de woonstkaart van uw vader, de rantsoenkaart, en de identiteitskaart van uw broer Mohamed bevatten louter persoonsgegevens van u en uw familieleden die hier niet in twijfel worden getrokken. De overlijdensakte van uw broer Mohamed alsook de documenten van de politie in verband met de moord op uw broer Mohamed bevestigen weliswaar dat uw broer werd vermoord door leden van een gewapende groepering, maar deze documenten bevatten verder geen informatie aangaande de motieven en precieze omstandigheden van de moord. De eigendomsbewijzen van de wagen van uw broer Mohamed en de foto van zijn wagen bevatten ook geen informatie die uw beweerde vervolgingsfeiten kan staven. De documenten aangaande de huur van jullie winkelruimte en de aankoopbewijzen voor uw winkel, de foto's van u en uw familieleden in jullie winkel, en de foto's aangaande het werk van u en uw broers in het Irakees parlement bevestigen jullie professionele activiteiten, maar deze documenten kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten evenmin staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij stelt te voldoen aan de criteria van artikel 1 van het Verdrag van Genève, verwijst naar de aangevoerde feiten en stelt dat er sprake is van vervolging op willekeurige basis.

Verzoeker beroept zich tevens op artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens hem is de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen subjectief en eenzijdig opgesteld met de bedoeling om de asielaanvraag te kunnen weigeren.

Verzoeker acht de bestreden motivering tegenstrijdig. Enerzijds wordt de situatie in Bagdad erkend, doch anderzijds wordt hem geen subsidiaire bescherming verleend.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst zelf naar de positie die UNHCR in oktober 2014 innam en waaruit de gevaarlijke situatie in Irak en Bagdad blijkt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent de situatie in Bagdad. Verzoeker werd bedreigd, diende onder te duiken en te vluchten, doch kan geen beroep doen op de bescherming van zijn overheid

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan echter geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht het volgende vast:

“Zo kan worden opgemerkt dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot uw vervolger Nasseem. U kende niet eens zijn volledige naam (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2016, p. 11). Verder kon u over hem enkel zeggen dat hij veel macht heeft en een belangrijke persoon is die alles kan doen en laten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/04/2016, p. 11, 15). U stelde dat hij geen parlamentslid was, maar toen u gevraagd werd naar zijn precieze functie, stelde u aanvankelijk dit niet te weten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 4). U beweerde daarna nog wel dat u gehoord had dat hij verantwoordelijk zou zijn voor het departement integriteit, maar u kon geen verdere informatie geven aangaande zijn concrete taken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 4, 5). U verklaarde weliswaar dat het uw broer M.(...) was die zich voor jullie met de geldzaken bezighield en enkel hij hiervoor contact onderhield met Nasseem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 4, 5). Gezien Nasseem volgens u toch uw broer vermoord heeft, en gezien u vernomen hebt dat hij via uw buurman A.(...) A.(...) recentelijk nog naar u gevraagd heeft, en u ook vreest om door hem vermoord te worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 2, 10, 11), is het echter niet overtuigend te noemen dat u over die persoon dan zo weinig informatie kan geven. Te meer daar u verklaarde dat uw buurman Alla Ali, die ervoor gezorgd had dat jullie bepaalde werken konden uitvoeren in het parlement en met wie u ook vanuit België nog contact onderhoudt, eveneens voor Nasseem werkte (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 6). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd.

Verder kan er op gewezen worden dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot uw gesprek met Nasseem in juli 2015 waarna u gezocht werd door militieleden, wat voor u de concrete aanleiding was om uw land te ontvluchten. U verklaarde dat u enkel naar hem gegaan was met de bedoeling hem nog eens om het geld dat hij jullie verschuldigd was te vragen. U beweerde dat u pas tijdens dit gesprek begreep dat Nasseem verantwoordelijk was voor de moord op uw broer Mohamed

toen hij u vroeg naar de rekeningen voor het geld dat hij jullie verschuldigd zou zijn. U stelde dat uw broer M.(...) die rekeningen bij zich had toen hij naar Nasseem ging en dat ze na de moord op hem niet meer bij hem waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 3-4). Toen u vervolgens gevraagd werd of u dan al niet eerder vermoedens had dat Nasseem verantwoordelijk was voor de moord op uw broer, aangezien u er blijkbaar toch wel van op de hoogte was dat die rekeningen zich niet meer bevonden bij het lichaam van uw broer, stelde u dat u in shock was op het moment van de moord op uw broer en dat u toen niet aan die documenten gedacht had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 9-10). Het is echter weinig aannemelijk dat u dan ongeveer vijf maanden na de moord op uw broer nog altijd geen enkel vermoeden zou gehad hebben dat Nasseem ervoor verantwoordelijk was, te meer daar uit uw verklaringen op andere momenten tijdens hetzelfde gehoor duidelijk gebleken is dat u van uw broer M.(...) zelf vernomen had dat er een probleem was met de betaling door Nasseem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 5), dat u van uw moeder vernomen had dat uw broer op de dag dat hij vermoord werd om het geld was gaan vragen bij Nasseem en dat hij de rekeningen bij zich had toen hij vertrok (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 8), en dat uw broer op de terugweg van zijn gesprek met Nasseem werd gedood (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 9). Bijgevolg kunnen uw verklaringen dat u geen enkel vermoeden zou gehad hebben dat Nasseem verantwoordelijk was voor de moord op uw broer geenszins overtuigen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw gesprek met Nasseem. Tenslotte werden ook enkele incoherente verklaringen vastgesteld met betrekking tot uw gedragingen na het gesprek met Nasseem. Zo beweerde u in uw tweede gehoor dat u na het gesprek met Nasseem bang was om naar huis te gaan. U stelde dat u na het gesprek met Nasseem tot de zon onderging enkel op straat geslenterd hebt en wat rondgereden hebt. U verklaarde dat u verder niets gedaan hebt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 12, 13). Toen werd opgemerkt dat u in uw eerste gehoor daarentegen verklaard had dat u ijzer aan het kopen was op het moment dat uw moeder u opbelde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 11/04/2016, p. 16), stelde u dat u toen inderdaad ijzer voor uw winkel aan het kopen was, maar dat u niet gewerkt hebt die dag (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 13). U werd er vervolgens op gewezen dat dergelijke gedragingen waarbij u blijkbaar gewoon aankopen voor uw winkel aan het doen was toch moeilijk in overstemming te brengen zijn met uw eerdere verklaringen dat u na het gesprek met Nasseem al zo bang was dat u niet eens naar huis durfde teruggaan. Daarop paste u uw verklaringen aan. U verklaarde dat u na het gesprek met Nasseem nog niet zo bang was, maar dat u pas echt angst kreeg na de inval van de milities in uw huis (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/06/2016, p. 13). De vaststelling dat u na confrontatie met een incoherentie uw eerdere verklaringen gewoon aanpast, is echter weinig overtuigend.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

In zijn verzoekschrift herhaalt en bevestigt verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Immers, verzoeker komt in hoofdzak niet verder dan het herhalen van enkele van zijn reeds afgelegde verklaringen, hetgeen op zich geen afbreuk doet aan de voormelde vaststellingen.

Aangezien N. volgens verzoekers eigen verklaringen zijn broer vermoord heeft en gezien verzoeker vernomen heeft dat deze via zijn buurman recentelijk nog naar hem gevraagd heeft, en verzoeker ook vreest om door hem vermoord te worden acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker dermate beperkte informatie over deze persoon kan geven te meer het verzoekers buurman was die ervoor gezorgd had dat zij bepaalde werken konden uitvoeren in het parlement en met wie verzoeker ook vanuit België nog contact onderhoudt, eveneens voor N. werkte. Waar hij in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij de volledige naam en functie van de moordenaar van zijn broer pas achteraf te weten kwam is slechts een *post factum* verklaring die aldus geen verschoning biedt voor verzoekers onwetendheid tijdens het gehoor.

Het argument dat er op de dag van het gesprek een inval gebeurde in verzoekers woning waardoor het verband tussen N., het achterstallige geld en zijn bedreiging helemaal duidelijk werd, kan niet overtuigen. De Raad acht het geheel niet aannemelijk dat verzoeker ongeveer vijf maanden na de moord op zijn broer nog altijd geen enkel vermoeden zou gehad hebben dat N. ervoor verantwoordelijk was, te meer daar uit verzoekers verklaringen op andere momenten tijdens hetzelfde gehoor duidelijk gebleken is dat verzoeker van zijn broer M. zelf vernomen had dat er een probleem was met de betaling door N., dat verzoeker van zijn moeder vernomen had dat zijn broer op de dag dat hij

vermoord werd om het geld was gaan vragen bij N. en dat hij de rekeningen bij zich had toen hij vertrok, en dat verzoekers broer op de terugweg van zijn gesprek met N. werd gedood. Bijgevolg zijn verzoekers verklaringen dat hij geen enkel vermoeden zou gehad hebben dat N. verantwoordelijk was voor de moord op zijn broer geenszins geloofwaardig te noemen.

Aan de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet is *in casu* niet voldaan, zodat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In de mate dat aan verzoekers voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar bescherming van de overheid en de verwijzing naar corruptie binnen de werking van de overheid in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem aangehaalde landeninformatie.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder middels een aanvullende nota van 3 februari 2017 en getiteld *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Ook uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verweerder (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”*, van 6 februari 2017) kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig

is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (UNHCR Position on Returns to Iraq, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de

stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF